

EVELIEN FELTZER

De Zonnebloem Challenge

‘Vier meter en negenenveertig centimeter! Yes!’ Papa steekt een vuist in de lucht en beweegt wild heen en weer, alsof hij net een doelpunt heeft gemaakt. De ladder gaat van links naar rechts.

Ik probeer het gammele houten ding recht te houden. Eén tree is al doormidden. Hij zal toch niet zijn nek breken door die stomme wedstrijd?

‘We gaan winnen, Dahliaatje van me. Ik weet het zeker.’

‘Ja-ha.’

‘Maar het is echt zo!’

‘Kom nou maar naar beneden.’

Papa kijkt van mij naar zijn nieuwe grote liefde. Hij geeft een kusje op de gele blaadjes. ‘Zo lekker blijven groeien, mooie dame. Dan komt het helemaal goed.’

Gelukkig staan we in onze achtertuin en ziet niemand ons. Anders zou ik nu heel hard door de grond zakken.

Als hij weer naast me staat, checkt hij of de stok waartegen de stengel leunt stevig genoeg is.

‘Heb je ergens secondelijm? Dan maak ik die tree even,’ zeg ik.

Hij wijst naar de groene tuinkast vol plantenvoeding. ‘In het bakje tussen de Pokon.’

Ik rommel in het bovenste laadje en vind een kleine tube. Ik smeer wat van het witte spul op de gebroken kanten van de tree en hoppa... Niets meer aan doen. In een paar seconden zit het muurvast.

Papa wijst naar het houten plankje. ‘Sterk spul, hè. Pas maar op met je vingers. Anders krijg je die straks ook niet meer van elkaar.’

Ik knik en draai het dopje op de tube. Dan zie ik dat hij weer die blik heeft. Voordat hij zijn mond opendoet, weet ik al wat hij wil zeggen.

‘Ga je snel naar Ward om te kijken hoe hoog die van Rodney is?’

‘Pa-hap!’ Ik zucht. Morgen heb ik hopelijk mijn vader terug. Dan weten we wie de Zonnebloem Challenge heeft gewonnen. Ik kan niet wachten. Al maanden staat het leven van mijn vader en dat van ons hele dorp in het teken van een zonnebloem. Het was een idee van de burgemeester. Met als hoofdprijs een geheel verzorgd weekend naar Parijs met de Thalys. Supercool natuurlijk! En ik was blij dat papa weer iets te doen had, nadat hij zijn baan had verloren. Maar toen wist ik nog niet dat hij zó fanatiek zou worden. Net als Wards moeder, maar bij haar wil de zonnebloem nog niet zo groeien. Bij haar buurman wel. Ik denk dat die Rodney papa’s grootste concurrent is.

‘Weet je dat er een man in Duitsland is met een zonnebloem van negen meter en zeventien centimeter? Maar dat is natuurlijk heel uitzonderlijk. Dat lukt ons nooit.’ Papa kijkt naar de lucht en houdt zijn hand voor zijn ogen tegen de felle zon. ‘Hoewel we vandaag een topdag hebben.’ Hij rommelt tussen de groene flessen Pokon en pakt er een witte emmer tussenuit. ‘Maar wij mogen enorm trots zijn op onze vier meter negenenveertig. Normaal worden ze niet hoger dan drie meter. Misschien drieënhalf. Op zijn hoogst!’ Hij trekt de deksel van de emmer. Mijn maag draait om van de geur die eruit opstijgt. Ik houd snel een hand voor mijn neus en mond.

‘Ieuw, wat heb je daar nou? Het lijkt wel... poep!’

Papa houdt de emmer trots voor mijn neus. Zijn ogen glimmen. ‘Klopt.’

‘Hoe kom je daar nou weer aan?’

‘Gekocht. Bij de boer. Er gaat niets boven een verse koeienvlaai. Daar gaat deze dame heerlijk van groeien.’ Hij verdeelt de inhoud van de emmer rondom de zonnebloem.

‘Geloof me. Dit kan net voor die laatste winnende centimeters zorgen.’

Genoeg. ‘Ik ga.’

Papa kijkt niet eens meer op. Hij strooit in opperste concentratie sinaasappelschillen en koffieprut over de mest. Alsof hij een taart versiert.

‘*Bonjour, Dahlia. Ça va?*’ Wards moeder doet in een gele bloemenjurk de deur open. Haar lange bruine haren heeft ze opgestoken en haar lippen zijn rood gestift. Ze wankelt een beetje door de hoge glimmende groene pumps.

Ik knipper even met mijn ogen. Ze lijkt helemaal niet op zichzelf. Alsof Ward ineens een andere moeder heeft gekregen. Ik heb haar nog nooit met make-up gezien. Of op hoge hakken. ‘Eh... wat?’

Ze strijkt met haar handen over haar jurk. ‘*C’est magnifique, non? Tout pour la victoire!*’

‘Eh...’ Geen idee waar ze het over heeft.

‘Mam. Kappen nou.’ Ward duwt zijn moeder aan de kant. ‘Dahlia spreekt geen Frans.’ Hij pakt mijn arm en trekt me naar binnen.

‘Wat is er met je moeder aan de hand?’

‘Ze denkt dat het helpt. Om te winnen. Ze draait ook ineens de hele dag Franse muziek. Gek word ik ervan. Alsof dat stomme ding daardoor harder gaat groeien en zij haar ticket naar Parijs al binnen heeft.’ Hij wijst naar buiten.

De zonnebloem van Wards moeder staat voor het schuurtje met de klimop en is zeker niet hoger dan tweeënhalve meter.

‘Zie je wel. Het helpt niets.’

‘Wat vindt je vader ervan?’ vraag ik.

Ward haalt zijn schouders op. ‘Niets. Zoals gewoonlijk.’

We gaan op de schommelbank in de achtertuin zitten. Ik kijk om me heen. Wat is het hier toch mooi. Zo anders dan bij ons. Opgeruimd. Vol

kleurige bloemen. En hun tuin is zeker twee keer zo groot. Maar dat moet ook wel, want dat is hun huis ook. Ik zou hier zo willen wonen. Maar dan zonder De Vos. Zo noemen Ward en ik zijn buurman Rodney. Hij lijkt ongevaarlijk met zijn rode appelwangen, maar niemand is zo sluw als hij. We snappen niet *hoe*, maar in zijn achtertuin groeit bijna net zo'n lange zonnebloem als die van ons. Ze zeggen toch altijd dat planten en bloemen sneller groeien als je ze veel liefde geeft? Bij papa klopt dat. Die heeft onze zonnebloem zo veel liefde gegeven dat er voor mij de laatste maanden bijna niets meer over was. Maar De Vos weet niet wat liefde is. Die kan alleen maar gemeen zijn. En toch heeft hij een bloem van bijna vierenhalve meter. Iedereen in het dorp weet dat de wedstrijd tussen papa en De Vos gaat. Daarom moet ik elke keer van papa aan De Vos vragen hoe hoog die van hem is. Ook al wil ik dat helemaal niet.

'Joehoe, mejuffrouw Dahlia!' Een kaal hoofd met een rond brilletje steekt boven de schutting uit.

Ik zucht. O nee! Ik kijk snel of ik me nog kan verstoppen. Te laat.

'Wat zie je er weer alleedaags en slonzig uit. Kan je vader geen nieuwe kleren voor je kopen?'

Ik kijk naar mijn afgetrapte gympies en mijn gescheurde spijkerbroek.

Ward legt een hand op mijn schouder. 'Niets van aantrekken. Hij is zo weer weg.'

'O nee, dat kan hij niet. Want hij heeft geen baan. Ach gut o gut. De stumper.'

Ik adem een paar keer diep in en uit, maar zeg niets.

'Jammer dat jullie dat reisje naar Parijs mislopen. Dat hadden jullie nu wel goed kunnen gebruiken. Voor mij zal het ...' hij doet net alsof hij nadenkt '...de NEGENENTWINTIGSTE keer worden. Ik ken Parijs als mijn broekzak.'

'U weet nog helemaal niet zeker of u wint,' snauw ik.

'O jawel hoor.' Hij wijst naar de zonnebloem achter hem. 'Ik heb mijn kroonjuweeltje vandaag voor de zekerheid in groen gaas verpakt, zodat de vogels haar niet kunnen leegpikken. Ik heb aan alles gedacht. De overwinning is voor mij.'

Ik knijp mijn ogen tot spleetjes. ‘Als ik het zo eens van een afstandje bekijk, is onze zonnebloem langer dan die van u. Die van ons komt al ver boven het dak uit.’

Zijn ogen spuwen vuur. ‘Nietes!’

‘Welles!’

Hij balt zijn vuisten en stampst als een klein kind op de grond. ‘Dat kan helemaal niet. Hoe lang is die van jullie?’

‘Vier meter en negenennegentig centimeter,’ lieg ik.

‘Niet!’

‘Wel!’

De Vos draait zich om en klimt razendvlug op de ladder die naast zijn zonnebloem staat omhoog. Hij haalt een meetlint uit zijn broekzak.

‘Zo hé, is die van jullie bijna vijf meter?’ Ward kijkt me met grote ogen aan.

‘Nee. Vierenhalf. Ik denk net zo groot als die van hem.’

‘Maar je zei net...’

‘De Vos mag wel een beetje zweten, toch?’

Ward lacht. ‘Zeker. Hoe meer, hoe beter.’

Wards moeder stapt zingend de tuin in. ‘*Non, rien de rien. Je ne regrette rien.*’ Ze streelt de gele blaadjes van haar zonnebloem.

Ward en ik kijken elkaar aan.

‘Gelukkig zijn wij heel normaal,’ zegt hij.

Ik lach.

‘Wedstrijdje doen wie de meeste pannenkoeken kan eten?’

Ik knik. ‘Ik dacht dat je het nooit zou vragen.’

‘Ik ben weer thuis!’ Ik plof op de bank en wrijf over mijn bomvolle buik.

Papa steekt zijn hoofd om de keukendeur. ‘Ah mooi, ik wilde zojuist aan het avondeten beginnen.’

Ik kreun. ‘Ik heb net zeven pannenkoeken bij Ward gegeten. Een nieuw record.’

Hij glimlacht. 'Hoe eh... was het met hem?'

'Met hem of met de zonnebloem van de buurman?'

'Eh... nou ja.. die ook natuurlijk.' Hij komt naast me op de bank zitten. 'Is ze... langer dan die van ons?' Hij houdt zijn adem in.

Ik rek mijn antwoord nog even. 'Weet je dat Wards moeder nu de hele dag Frans praat en alleen nog maar naar Franse muziek luistert?'

Papa bolt zijn wangen en probeert niet uit elkaar te barsten van nieuwsgierigheid.

'Ze denkt dat haar zonnebloem daar beter van groeit.'

Nu loopt hij rood aan. 'En... is dat zo?' Zijn stem klinkt hoger dan normaal.

Ik schud mijn hoofd. 'Die van haar wil maar niet groeien. Die van haar buurman daarentegen...'

Papa kijkt me met grote ogen aan en knijpt zijn handen bijna stuk.

'...is denk ik net een ietsiepietsie... kleiner dan de onze.'

Papa springt op. 'Yes! Ik wist het wel!' Hij knuffelt me en geeft me een kus op mijn hoofd. 'Nu is het zaak om die voorsprong vast te houden.' Hij loopt naar de gang.

'Wat ga je doen?' vraag ik.

'Even iets halen van zolder.'

Tien minuten later staat hij beneden met een grote blauwe zak.

'Wat is dat?'

'De tent.'

'En wat ga je daarmee doen?'

'Daar gaan wij vanavond in slapen.'

'Waarom?'

'Om haar te beschermen natuurlijk.'

'Wie?'

Papa draait met zijn ogen en wijst naar buiten. 'Ons ticket naar Parijs. Nu we zo dicht bij de overwinning zijn, moeten we er alles aan doen om haar te bewaken. Stel dat iemand de boel wil saboteren.'

'Wie dan?'

'Iemand die net zo hard wil winnen als wij.'

‘Als jij!’

‘Jij wilt toch ook naar Parijs? Eindelijk weer iets leuks samen. Dat hebben we wel verdiend.’

Ik zie nu pas hoe donker zijn wallen zijn. Die wedstrijd heeft hem al heel wat slapeloze nachten bezorgd.

‘Ja. Maar het moet niet gekker worden. Jij moet niet gekker worden.’ Ik sta op. ‘Ik doe er niet aan mee. Ga jij maar in je eentje in die tent.’ Ik gooi de gangdeur met een klap dicht en storm de trap op naar boven. Even hoop ik dat papa achter me aan komt. Maar er gebeurt niets. Dan hoor ik gestommel in de tuin. Ik kijk uit het raam en zie papa in gevecht met de tentstokken. Vanaf hierboven kan ik ook in de andere tuinen kijken. Bij alle burens staat een bloeiende zonnebloem. Maar er is er niet een zo hoog als die van ons. En toch ga ik vannacht niet in die tent. Hij bekijkt het maar.

‘A-ooooo!’

In een flits zit ik rechtop in bed.

‘A-ooooo!’

Weer dat geluid. Het lijkt op een huilende wolf. In onze achtertuin. Papa! Ik spring uit bed en kijk uit het raam. Het is nog halfdonker. Het duurt even voordat ik in het licht van de schemering zie wat er mist. Nee! O nee! Ik ren de trap af en vlieg naar buiten. Daar zit papa geknield voor de tent met in zijn handen... de kop van de zonnebloem. De steel staat er kaal naast. Tranen rollen over zijn wangen. ‘Ik... was... denk ik... toch even... in slaap gevallen,’ snikt hij.

Ik sla mijn arm om hem heen en probeer hem te troosten.

‘Wie zou dit nou gedaan hebben?’

Ik kijk naar de geknakte bloem. Die is net onder de kop afgebroken. ‘Ik denk niet dat het door *iemand* is gedaan, pap. Dit is gewoon vette pech. Waarschijnlijk is hij te zwaar geworden, waardoor hij is geknakt.’